

Slovenskim pevcem,

zbranim

dne 27. junija 1897. leta v Ljubljani.

(Ponatis iz „Slovenskega Lista“.)

Razvit je zopet prapor nov,
Ne boja znak, a znak prosvete;
Duhovnik kliče blagoslov
Na to zastavo pevske čete:
„Kjerkoli prapor Vaš vihrá,
Pod njim iz polnega srcá
Slovenska pesem, pesem naša.
Na čast naj domu se oglašá!“ —
Oj, lep je pač ta rodni svet!
Po njega tratah in planinah,
Po gajih, gričih in dolinah
Nebeški čar je razodet,
In pesmi le slovesni glas
Slaviti more ves ta kras. . . .
Vi, ki stojite pod zastavo,
Slaveč časti, veselja dan,
Nosite svojo, našo slavo
V slovenski svet črez hrib in plan!
Ljubav do doma nerazrušna,
Ljubezen ž njo do pesmi zdušna
Združila Vas je v dičen zbor. . . .
In kjer ta dvojna ljubav klije,
Tam je i danes še izvor
Najblažjih del in poezije!
Za dom, za pesem — to Vaš vzor,
To Vaše je pomembno geslo;
To dvigaj Vas naprej, navzgor,
To rast in čast Vam bo prineslo! . . .

Prihitel je tovariš mnog
 Na praznik ta, da povelíča
 Vaš slavni dan, in krog in krog
 Slavi Vas rod, da Vam izpriča,
 Kako molči srdit vihar,
 Ki brata zoper brata žene,
 Če vsi iz misli, duše ene
 Za višnjo dvignemo se stvar!
 Oj, to je zopet jasen dan
 Po tolíki, moreči temi.
 Ko z dlanjo spet se sklepa dlan
 In brat se druži z brati vsemi!
 Naj ne miní ta dan kot san!
 Kot v sanjah pač Sloven stoji —
 Osupel siromak se čudi,
 Da tak se zlat mu prízor nudi — —
 Je li porok nam boljših dni?
 Morda. — A pevci vrli Vi,
 Ki danes v beli ste Ljubljani
 Vzajemno kakor bratje zbrani,
 Vi takšen ponesite glas
 Iz mesta v trg, iz trga v vas,
 Da še živi jedínost zdušna,
 Ljubav do doma nerazrušna,
 Kadár nam govoriti smé
 Odkrito, brez strahu — srcé!
 In to srce Vi vsi imate:
 Srce za dom, za rodne brate,
 Zato pa glas je Vaš iskren,
 Da sluša ga strmeč Sloven! —

Po zraku plapola zastava,
 Mi kličemo iz dna srca:
 „Držite krepko prapor ta
 Za dom, za rod! Bog z Vami! Slava“! —

A. Funtek.

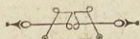
Verel

D 65/1957

Tržaškim Slovincem

o

prihodu v Ljubljano.

Pozdravljeni srčno bodite,
Ki k nam od Adrije obal
V srce Slovenije hitite,
Kjer narod se bo združen zbral,
Da se ob svoji pesmi tu ogreje,
Da prapor društvu našemu zaveje.
Oj, tam pri Vas vihar razsaja,
Večkrat morja besni valovje,
Slovansko jemlje Vam bregovje,
Potaplja se nesrečna raja.
A bolj, kot ta vihar, buči,
Razsaja boj strasti!
Na Vaši zemlji tujec Vam
Pravic ne da,
Potopil Vas najraje bi
Na dno morja.
A Vi ste žilav, krepek rod!
Kot mož jedini ste, bodite,
In svetu vsemu pokažite,
Kdo tujec je, in kdo gospod!
Iz boja greste v kraj miru — —
Miru? — O, danes vsaj naj boj potihne,
O, danes duh sovražni naj izdihne!
Obljubi slogo in ljubav Bogú,
Pozabi, narod, bratomorne boje.
Ko vzprejmeš rod, ki tolikanj trpi,
Teptane brate svoje!

Pozdrav naj prvi Vam doni!
 Domá neznani so pozdravi,
 Besneča Vas druhal črti,
 To boji pričajo krvavi.
 Zato med brate prihitite,
 Gorjé med nami pozabite,
 Na naših prsih se spočite!
 Če tam se kamenje Vam suje,
 Tu cvet naj venča Vam glavé,
 Tu težko slednje pričakuje
 Odkrito Vas srcé.
 Takó pozdravljamo Vas mi!
 In Vi?
 Od tam, kjer hud vihar besni,
 Ljubezen bratska še živi,
 Od tam nam ognja prinesite,
 Med nami iskro zanetite
 Za skupno sveto stvar,
 Za boj med brati pa — nikdar!
 Slovenska pesem Vas bo navdušila,
 Za sveto delo Vas bo podkrepila,
 Spomin na domovino —
 In ko črti Vas spet sovražnik kruti,
 Središča spomnite se domovine,
 Ki z Vami čuti!
 O, da enkrat na dnu srca
 Ponesli bi spomin i ta:
 Da so ljubezni in miru,
 Da so zahvalni spev Bogu
 Zapeli bratje vsi jedini
 V korist Bogu in domovini!

